Contributed by Chris Den Hond
woensdag, 06 februari 2002 - Last Updated maandag, 07 mei 2007

Gedurende tien dagen volgde onze journalist Chris Den Hond internationale delegaties in Palestina. Een Belgische delegatie van de Association Belgo-Palestinienne ABP, de Franse van AFPS, het Palestina comité Paris-Est en de delegaties van de Internationale Campagne voor de bescherming van het Palestijnse volk CIPPP. Hier zijn verhaal.

Sinds enkele tijd landen delegaties uit alle landen in Palestina. Om het Palestijnse volk te beschermen. De Palestijnen noemen hen: “The Internationals”, de internationalen. Deze delegaties hebben een politiek doel: bijdragen tot de toepassing van de UNO-resoluties (terugtrekking van het Israëlisch leger uit de bezette gebieden, ontmanteling van de Joodse colonies, recht op terugkeer van de vluchtelingen). Terwijl de USA en de Europese Unie de moorddadige politiek van Israël goedkeuren of tenminste niet bestraffen, worden de internationale delegaties door de Palestijnen enthousiast onthaald. Ze betekenen een sprankeltje hoop in een context van een voortdurende Intifada zonder dat er op korte termijn een oplossing in zich is.

De aard van de delegaties verklaart dat relatief enthousiasme. De internationalen komen niet enkel observeren hoe Israël ongestraft de Palestijnen collectief vernedert en mishandelt. Ze proberen Israëlische checkpoints terug te dringen, want deze bevinden zich in bezet gebied. Ze gaan met de Palestijnse vlag naar het Orient House en ze gaan niet lopen bij de eerste traangasgranaat. Dat blijft allemaal heel symbolisch, natuurlijk, maar de Palestijnen voelen zich minder geïsoleerd en er is een duidelijke link met de antimondialiseringsbeweging. Gewone mensen van overal ter wereld komen naar bezet Palestina om er acties te voeren van het type burgerlijke ongehoorzaamheid, actieve niet-gewelddadige acties.

Claude Leostic, verantwoordelijke van de groep France Palestine-Solidarité: “Wij doen mee met de internationale delegaties voor de bescherming van het Palestijnse volk. Die delegaties gaan observeren wat er gebeurt in bezet Palestina, ze maken melding van de geweldplegingen van de terroristische staat Israël. Het is vooral een oproep aan onze regeringen om in actie te treden om de Palestijnse burgerbevolking te beschermen, want zij is het slachtoffer van een onaanvaardbare apartheid.”

In Bethlehem stappen we naar het checkpoint onder het zingen van “We shall overcome one day”. De militaire overheid geeft ons geen toestemming om allen samen door het checkpoint te stappen. Discussiëren heeft niet veel zin meer. We blijven doorstappen. De soldaten zetten zich in linie. De betogers ook. Als onze verantwoordelijke “go” roept, beginnen de eerste rijen te dringen. Na een tijd geduw en getrek merken we dat we er niet doorkunnen. Na een half uur toont de politie-officier een papier met twee orders: we mogen niet door naar Jerusalem en de pers mag niet meer filmen. Dat is de gebruikelijke procedure vooraleer ze traangas beginnen af te schieten. De organisatoren beslissen dat het genoeg geweest is en we beloven binnen een week terug te komen, maar dan met 400 internationalen. ‘s Anderendaags betoging in Ramallah naar een militaire post op enkele honderden meter van Ramallah. De roete naar Bir Zeit, de beroemde universiteit, is gesloten.

Marwan Barghouti, de verantwoordelijke van de PLO in de Westelijke Jordaanoever vertrouwt ons toe: “De Intifada gaat door. Niemand in deze wereld kan deze Intifada stoppen. Het Palestijnse volk aanvaardt slechts één oplossing: het einde van de Israëlische bezetting met een zeer strikt tijdskader voor de volledige terugtrekking van Israël uit de bezette gebieden.” In zijn speech voor de betoging voegt Marwan Barghouti eraan toe: “In naam van alle nationale Palestijnse groepen bedank ik sterk al onze vrienden die uit Europa komen om hun solidariteit te tonen, hun steun aan onze strijd, aan onze Intifada. Dank u, want dat toont dat we niet geïsoleerd staan tegenover een Israëlische terroristische regering. Wij zullen een einde maken aan de bezetting en zullen vrede bewerkstelligen in heel de regio. Free free Palestine, free free Palestine.”

Pierre Galand, verantwoordelijke voor de Belgische groep ABP: “Wij zijn hier om onze solidariteit te betuigen met een volk dat een gevecht levert voor juiste eisen van zelfbeschikking, dat een gevecht

levert opdat de internationale gemeenschap uiteindelijk het recht respecteert van een volk op bescherming, op haar eigen staat, op de toepassing van de UNO-resoluties. Dat is gemakkelijk gezegd, maar blijkbaar vindt de internationale gemeenschap dat moeilijk in de praktijk om te zetten. Wij, de volkeren van Europa zijn bereid onze verantwoordelijkheid op te nemen. Dat Europa ook haar job doet. Dat is een directe boodschap voor minister Louis Michel."

In zijn speech voor de betogers doet Pierre Galand de overwinningen uit het verleden terug opleven om de hoop levendig te houden voor de overwinningen in de toekomst: "Vandaag, jullie Palestijnen, jullie vechten tegen het kolonialisme. En wij weten dat alle volkeren die vechten tegen het kolonialisme hun onafhankelijkheid behalen. Jullie vechten tegen apartheid. Wij weten dat het Zuid-Afrikaanse volk de apartheid overwon. Jullie vechten tegen de bezetting. En wij weten dat de volkeren die vechten tegen de bezetting, in heel de geschiedenis, hun onafhankelijkheid verkrijgen."

Mustafa Barghouti, de verantwoordelijke van de Palestijnse NGO's, die de internationale delegaties ter plaatse organiseert verklaart: "De delegaties geven ons een duidelijke boodschap: wij staan niet alleen. Dit is het begin van de globalisering van een solidariteitsbeweging met de Palestijnen op wereldschaal, zoals met Zuid-Afrika destijds. Dit is slechts de eerste golf. Deze campagne zal niet ophouden vooraleer de bezetting ten einde is, vooraleer wij onze eigen staat hebben."

Op het einde van de delegatie, na een persconferentie in Jerusalem, wordt Mustafa Barghouti tot twee maal toe gearresteerd. Officieel omdat hij geen toestemming heeft om van Ramallah naar Jerusalem te komen. Twee europarlementsleden die hem begeleiden worden afgeslagen door Israëlische soldaten. Dat veroorzaakt geen groot schandaal. Als een Palestijnse politieman een parlementslid van de Knesset zou afslaan, welk effect zou dat geven, denkt u?

Aan het checkpoint in Ramallah, dat een twintigtal dorpen en de universiteit van Bir Zeit afsnijdt van de stad, proberen de internationalen twee jeeps en drie overvalwagens te doen terugkrabbelen. Europarlementslid Luisa Morgantini en Claude Leostic organiseren de groep om te verzekeren dat de internationalen vooraan lopen en de Palestijnen daar achter. De Israëlische soldaten mikken eerder op Palestijnen dan op internationalen. Die methode hanteren alle internationale delegaties in Palestina.

Op naar het checkpoint. Als we tot op enkele tientallen meters genaderd zijn schieten de soldaten de eerste traangasgranaten. Midden in de groep. De Palestijnen, vertrouwd met dit spul, rennen naar de granaat en werpen ze terug naar de jeep. Bevangen in hun eigen traangas rijden de twee jeeps enkele meters terug. Maar niet voor lang. Nauwelijks is de wolk opgetrokken of meer traangas wordt afgeschoten. Wij maar wenen, maar we hergroeperen ons en vooruit met de geit. Op een bepaald moment richt een soldaat zijn geweer recht op de eerste rij manifestanten. Een schrikwekkend moment. Aangezien we te kort bij de jeeps zijn, kunnen ze moeilijk traangas gooien op de eerste rij. Die heeft het recht op geluidsbommetjes, die veel lawaai maken, zonder veel erg. Alles eindigt in een ondraaglijke mist.

Ook kleine overwinningen tellen

Elke dag maken we een balans van de voorbije dag en bereiden we de volgende dag voor. In dit type vergaderingen worden misver-standen opgehelderd, ruzies uitgepraat en de groep aaneengesmeed. 's Anderendaags nemen we deel aan de betoging van de vrouwen in het zwart, een israëlisch-palestijnse vredesbeweging tegen de bezetting.

's Avonds organiseert Samir, de onvermoeibare en excellente organisator de verschillende groepen. Er is een actievoorstel voor Bir Zeit dat voor enige discussiestof zorgt. De Palestijnse studenten stelden de internationalen voor door het checkpoint te breken om de weg naar de universiteit open te maken. Dat is niet voorzien in het programma en dat zou wel eens warm kunnen worden. Een honderdtal internationalen zijn nodig om de actie te lukken. Een andere groep gaat naar Haifa om Palestijnse dorpen van 1948 te bezoeken die niet erkend zijn door Israël. Een derde groep gaat naar

Nablus.

In de autobus naar Nablus vertelt de Palestijnse gids dat joodse kolonisten regelmatig van de heuvel stormen om arbeiders in de olijfplantage af te slaan. Ze hebben de school gesloten, de kinderen afgeslagen en traangas gegooid. Ze heeft onze acties gezien op een Arabische TV: “Jullie acties komen voor ons op een cruciaal moment. Nu voelen de Palestijnen dat er tenminste op vlak van de bevolking in Europa een steun is voor ons. Als jullie zelf meemaken wat hier gebeurt, dan zijn jullie sterker in Europa om erover te praten.” In Nablus passeren we langs een Palestijnse politiepost die in april 2001 verwoest werd door een F-16.

In Nablus gaan we met de studenten van de An-Najah National University naar een checkpoint. Wegens de aankomst van 150 internationalen hebben de tanks zich 200 m. teruggetrokken. Dat blijft een symbolische terugtocht, want na ons vertrek komen ze terug. Maar kleine overwinningen tellen ook, meer op moreel vlak dan op militair natuurlijk.

Onder de fijne regen proberen we de tanks nog meer terug te drijven. Terwijl vrijwilligers van de medische hulpteams hun brancard ontplooien schieten de soldaten een eerste salvo af. Ze schieten met scherp, maar in de lucht of naast ons. Om ons af te raden nog verder te gaan. We weten altijd achteraf waar ze schoten, maar we weten nooit op voorhand waar ze zullen schieten. En de brancards gebruiksklaar langs de eerste rij betogers, dat is ook niet echt om ons gerust te stellen. Maar we gaan toch vooruit. De soldaten schieten opnieuw, maar langszij. We gaan nog enkele meters vooruit. Terug een rafal. Dan beslissen de organisatoren dat het genoeg geweest is.

Claude Leostic: “De soldaten hebben reeds meerdere malen geschoten om ons duidelijk te maken dat we niet moeten verdergaan. Deze weg is glad en als ze traangas gooien, naar goede gewoonte, dan zitten we in de val. Het is beter dat we hier de actie afblazen.” Paul-Emile Dupret, assistent Europees parlement: “Het is een beetje een machtsspelletje. Het idee is dat we hier aanwezig zijn voor de tanks, dat we dit herhaaldelijk doen, dat we ze komen ambeteren bij wijze van spreken. De tanks trokken zich tijdelijk terug. Dat is belangrijk.”

Om Nablus buiten te gaan, moeten we weer langs het checkpoint, zoals de Palestijnen. En we zitten geblokkeerd, zoals de Palestijnen. ‘s Avonds kijken we naar Al Jazeera om de actie te bewonderen van de andere groep internationalen aan het checkpoint naar Bir Zeit. Ze hebben het de soldaten gedurende uren lastiggemaakt, hebben het checkpoint zelfs ontmanteld en er een Palestijnse vlag geplant. Je zou voor minder fier zijn.

Met Palestijnse vlag voor het Orient House

We wilden ook naar Hebron gaan. Daar waar 200 kolonisten leven, de meest extremistische, in het hart van de Palestijnse stad van 150.000 inwoners. Hier werden 300 Palestijnen vermoord door kolonisten en het Israëlische leger, voor de “veiligheid” van 200 kolonisten. Belachelijk. Maar het leger laat ons niet door. Retour direct naar Jerusalem. In het hotel beraden we ons. We zijn gefrustreerd. Ons moreel scheert geen hoge toppen. In de bus werd geruzied. We moeten snel een zinvolle activiteit vinden. Beslist wordt dat een beperkte groep via een andere weg terug naar Hebron gaat, dat de Italianen naar Bethlehem gaan en de anderen naar het Orient House in Oost-Jerusalem.

Het Orient House is de zetel van de PLO in Jerusalem. Was, want sinds augustus 2001 bezet Israël het huis. De vlag van de bezetter wappert op het Orient House. Wij willen vreedzaam samenkomen voor het Orient House, omgetoverd in bunker met grote betonnen blokken voor de ingang. Iemand komt op het idee om met een kleine Palestijnse vlag te zwaaien. Niemand had zich de gewelddadige reactie ingebeeld van Shin Bet, de Israëlische dienst voor binnenlandse veiligheid. Na exact drie seconden, schnok, een gorilla van Shin Bet rukt het vlaggetje uit de handen van Nordine, onze Marokkaanse Belg. Even later komt hij terug opzetten met een nieuwe Palestijnse vlag, een grote

deze keer. De leden van Shin Bet, opgewonden zoals stieren bij het zien van een rode vlag, doen een incursie, beschermd door soldaten. Ze proberen Nordine te arresteren, maar de internationalen trekken hem uit hun klauwen. Om niet met lege handen terug te keren naar hun kooi, grabbelen de gorilla's dan maar Paul mee, de braafste Fransman uit de delegatie. Shin Bet laat de prooi niet los en doet een tweede incursie. Deze keer slagen we er niet in de arrestatie van Nordine tegen te houden. Onmiddellijk eisen we zijn vrijlating.

Daniel Vanhove van ABP is "zen" gebleven tijdens de twee incursies, maar hij heeft goed geobserveerd: "Ik heb gezien van welke kant het terrorisme komt. Dat terrorisme waarover men nooit spreekt. In de grote mis op deze aardbol tegen het terrorisme vergeet men te spreken van een bepaald staatsterrorisme, dat we hier op een flagrante wijze aan den lijve hebben ondervonden."

Met de Palestijnse vlag zwaaien voor het Orient House in Oost-Jerusalem, is dat geen provocatie? Michel Warshawski, verantwoordelijke van het Alternatief Informatiecentrum AIC is zeer duidelijk: "Helemaal niet. Dat is zeer nuttig. Dat is tonen dat een zekere publieke opinie in de wereld de bezetting niet aanvaardt en de methodes van de Israëlische regering niet aanvaardt. Een opinie die het Orient House erkent als het centrum van het Palestijnse volk in Jerusalem en die weigert zich neer te leggen bij de wetten van de bezetter. Voor de akkoorden van Oslo was het land bezaaid met Palestijnse vlaggen. Stilaan, zonder enige politieke beslissing, is die vlag illegaal geworden. Zo is de Palestijnse vlag, zeer gewettigd voor de akkoorden van Olso, illegaal geworden."

We vieren oud op nieuw in Ramallah in het bijzijn van Yassar Arafat. Terwijl de Israëlische tanks hun kanon richten op amper tweehonderd meter, bedankt hij ons omdat we onze vrienden achterlieten om nieuwjaar te vieren met de Palestijnen. Wat hemzelf betreft, hij zet zijn gevecht voort "voor de vrede van de dapperen". En wij? Wij blijven de internationale brigades naar Palestina versterken! "Stop occupation! Free Palestine!"